

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/35/2019
Identifikačné číslo spisu:	2218011403
Dátum vydania rozhodnutia:	04.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2218011403.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M., v trestnej veci obvineného K. P. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 4. septembra 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného K. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/104/2018 z 13. novembra 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. P. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 18T/53/2018 z 5. septembra 2018 (č. l. 143 - 150) bol obvinený K. P. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona pre skutok, že:

- dňa 13. decembra 2017 v čase okolo 17:30 hod., vo vestibule železničnej stanice na Bratislavskej ceste č. 1 v Dunajskej Strede, pristúpil k poškodenému T. Q. a opýtal sa ho, kde má výplatu a povedal, aby mu dal peniaze, čo mu poškodený T. Q. odmietol vyhovieť, následne ho preto udrél trikrát päťou do tváre, v dôsledku čoho spadol poškodený na zem, kedy mu zobral z ramena ruksak červenej farby s nápisom PUMA - Ferrari, v ktorom mal poškodený uložené osobné veci, a to: stravu, harmonogram práce spoločnosti A. z novembra 2017, školiace papiere spoločnosti A. ohľadne obsluhy skenera a počítača, magnetický čip čiernej farby, slúžiaci na evidenciu dochádzky v spoločnosti A., mobilný telefón zn. Nokia striebornej farby, nezisteného typu a dioptrické okuliare so strieborným rámom, s odcudzeným ruksakom následne vybehol z vestibulu na ulicu, odkiaľ sa o chvíľu vrátil späť a poškodeného T. Q. opätovne udrél päťou do tváre, po čom poškodený spadol opäť na zem, kde do neho kopal, popri čom sa ho znova pýtal, kde má výplatu, načo mu poškodený odmietol odpovedať, následne z vestibulu odišiel, svojím konaním spôsobil poškodenému T. Q. zranenia a to: zlomeninu nosa s krvácaním z nosa, pomliaždenie a odreniny nosa, tržné rany slizničnej strany hornej pery, pomliaždenie hornej pery, pomliaždenie hrudníka a odreniny oboch rúk, ktoré si vyžiadali jednorazové lekárske ošetrovanie bez podstatnejších obmedzení a odcudzením vecí materiálnu škodu vo výške 150,- eur.

Za to súd uložil obvinenému K. P. trest odňatia slobody vo výmere tri roky, pričom na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Krajský súd v Trnave, na podklade odvolania podaného obvineným K. P., uznesením sp. zn. 6To/104/2018 z 13. novembra 2018, zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné (č. l. 171 - 174).

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal obvinený K. P. prostredníctvom obhajcu dovolanie (č. l. 184 - 190), v ktorom dôvodil nasledovne:

„Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/104/2018 z 13.11.2018, ktorým nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 18T/53/2018 z 05.09.2018, ako aj proti konaniu, ktoré rozhodnutiam predchádzalo podávam podľa ustanovení § 368 a nasl., § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie, ktoré odôvodňujem nasledovne: Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyplýva, že na naplnenie dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Opatrením Okresného súdu Dunajská Streda zo 16.12.2017, sp. zn. 4Tp/3/2017 mi bol podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 37 ods. 1 písm.) Trestného poriadku ustanovený obhajca - JUDr. Natália Kubáňová, advokát so sídlom Zsigmonda Mórica č. 5707/8, Dunajská Streda. Z vyšetrovacieho spisu OR PZ Dunajská Streda, ČVS: ORP-889/2-VYS-DS-2017 pritom nijakým spôsobom nevyplyva, kedy bolo vyššie uvedené opatrenie súdu doručené mne a môjmu ustanovenému obhajcovi. Naopak, zo sťažnosti obhajcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo 14.12.2017, ČVS: ORP-889/2-VYS-DS-2017 vyplýva, že ustanovený obhajca si uznesenie o vznesení obvinenia prevzal

až 11.01.2018. Z predmetného vyšetrovacieho spisu ďalej vyplýva, že vyrozumenie obhajcu o úkonoch (preštudovanie vyšetrovacieho spisu poškodeným Q. a mnou ako obvineným na 07.06.2018) z 29.05.2018 nebolo ustanovenému obhajcovi riadne doručené. Svedčí o tom najmä hlásenie o neodoslaní potvrdenia o doručení zasielaného na emailovú adresu ustanoveného obhajcu, ako aj doručka založená vo vyšetrovacom spise, kde absentuje podpis obhajcu a dátum prevzatia zásielky o prevzatí zásielky - vyrozumenie o úkonoch z 29.05.2018 na termín - 07.06.2018. Zároveň poukazujem aj na skutočnosť, že v zázname o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo 07.06.2018 je uvedené, že ustanovený obhajca bol o predmetnom úkone vyrozumý 30.05.2018. Ďalej poukazujem na skutočnosť, že v rámci predmetného preštudovania spisu bol zo strany obhajoby navrhnutý výsluch poškodeného T.. Q., ako aj svedkov U. a U. za účasti ustanoveného obhajcu. Zároveň bolo v rámci návrhov na doplnenie dokazovania navrhnuté vykonať konfrontáciu obvineného so svedkami a poškodeným, ako aj vyžiadať si z lekárskej správy poškodeného, či mu boli predpísané dioptrické okuliare a preveriť, že v čom spočíva poškodeným uplatňovaná náhrada škody. Opatrením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda z 13.02.2018, č. k. 1Pv 740/17/1102 bol vyšetrovateľovi v zmysle znenia § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku pritom uložený pokyn spočívajúci v opätovnom vypočutí poškodeného Q. a svedkov U. a U. a to pri zachovaní zásady kontradiktórneho konania. Aj napriek uvedenému poškodený a ani menovaní svedkovia za prítomnosti môjho obhajcu vypočutí v prípravnom konaní neboli. Dovolím si tvrdiť, že súčasťou práva na obhajobu je aj právo na primeranú odpoveď orgánov činných v trestnom konaní a súdov na podstatnú časť prednesených argumentov. Pokiaľ odvolací súd na jednej strane v rozpore s vykonaným dokazovaním, v rozpore s Trestným poriadkom a napokon aj v rozpore s prípustnou logikou takpovediac „stoj čo stoj“ vykladá každú okolnosť (viď. uvedené vyššie) len v môj neprospech a na druhej strane ignoruje nelogickosť, rozpory a subjektívnu motiváciu u jediného mňa usvedčujúceho svedka, ktorého výpovedi svedčia neverohodní svedkovia, tak naruša právo

na obhajobu. Moje obhajobné právo navrhovať dôkazy bolo nereagovaním súdu na uplatnený návrh v zmysle negatívneho rozhodnutia o návrhu zásadným spôsobom porušené, a to v konečnom dôsledku aj v odvolacom konaní, čím je splnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na základe vyššie uvedených skutočností som toho názoru, že sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a preto navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 18T/53/2018 z 05.09.2018, ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/104/2018 z 13.11.2018 bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 319, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 7 Trestného poriadku v neprospech odsúdeného K. P. a

súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave a spolu s ním aj rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Dunajská Streda predmetnú trestnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť“.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (č. l. 192 - 193) nasledovne:

„Odsúdený neuvádza v ním vypracovanom písomnom vyhotovení dovolania žiaden z dôvodov dovolania v zmysle znenia ust. § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v jeho obsahu v podstate len vyjadruje nespokojnosť so skutkovými zisteniami a rozhodnutiami súdov. Námietky obhajcu odsúdeného rozhodne nemožno podriaďovať tak pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako ani pod žiaden z ďalších dôvodov uvedených v ust. § 371 ods. 1 Trestného poriadku. K námietke obhajcu odsúdeného, že z obsahu trestného spisu nevyplyva, či a kedy bolo opatrenie Okresného súdu Dunajská Streda o ustanovení obhajkyne JUDr. Natálie Kubáňovej zo dňa 16.12. 2017 ustanovenej obhajkyňi a obvinenému doručené uvádzam, že i napriek skutočnosti, že z obsahu trestného spisu uvedená ním namietaná skutočnosť nevyplyva, nemožno ju s poukazom na skutočnosť, že už z doručenky preukazujúcej doručenie uznesenia o vznesení obvinenia z 11.1. 2018 vyplýva, že vyšetrovateľ s ňou najneskôr od uvedeného dátumu konal ako s procesnou stranou, považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Mám však tiež za to, že s poukazom na znenie ust. § 371 ods. 4 Trestného poriadku námietku s uvedeným obsahom nemožno použiť, keďže ňou namietaná okolnosť bola tak odsúdenému, ako aj jeho obhajkyňi známa už v pôvodnom konaní a v konaní pred odvolacím súdom ňou neargumentovali. K námietke obhajcu odsúdeného, že z obsahu trestného spisu nevyplyva, či bolo upovedomenie vyšetrovateľa o možnosti preštudovať spis po skončení vyšetrovania a podať návrhy na doplnenie vyšetrovania obhajkyňi obvineného riadne doručené uvádzam, že z obsahu trestného spisu, konkrétne z výpisu o dokončení doručenia jednoznačne vyplýva, že predvolanie na označený úkon bolo obhajkyňi obvineného doručené 30. 5. 2018 prostredníctvom elektronickej pošty. Obhajkyňa obvineného sa na označený úkon následne i dostavila. Z obsahu zápisnice o priebehu úkonu taktiež nevyplyva, že by obhajkyňa namietala správnosť údajov o dátume doručenia predvolania, ako aj to, že správnosť všetkých údajov obsiahnutých v zápisnici potvrdila v jej závere svojím podpisom. I pri vyššie uvedenej námietke mám za to, že s poukazom na znenie ust. § 371 ods. 4 Trestného poriadku námietku s uvedeným obsahom nemožno použiť, keďže ňou namietaná okolnosť bola tak odsúdenému, ako aj jeho obhajkyňi známa už v pôvodnom konaní a v konaní pred odvolacím súdom ňou neargumentovali. K námietke obhajcu odsúdeného, že vyšetrovateľ nevyhovел návrhom obhajkyne obvineného, ktoré vzniesla v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu a v rámci ktorého žiadala prepočítať poškodeného a svedkov U. a U. v jej prítomnosti, vykonať konfrontácie medzi obvineným na jednej strane a poškodeným a svedkami U. a U. na strane druhej, z lekárskeho záznamu poškodeného zisťovať, či mu boli v minulosti predpísané dioptrické okuliare a preveriť, v čom spočíva poškodeným uplatňovaná náhrada škody uvádzam, že poškodený i obaja svedkovia boli prepočítaní i po vznesení obvinenia pri zachovaní zásady kontradiktórnosti, keďže obvinený bol pred ich výsluchom o termínoch výsluchov riadne upovedomený s tým, že sa sám písomnou formou súčasne i vyjadril, že pri výsluchu žiadneho z nich nežiada byť prítomný, o čom svedčí vyznenie obvineného o termínoch konania výsluchov, na ňom nachádzajúci sa rukou napísaný text obsahujúci prejav jeho vôle opatrený jeho podpisom a doručenka preukazujúca doručenie upovedomenia o termínoch úkonov, nachádzajúce sa na č. l. 37 trestného spisu. Poškodený a svedkovia boli následne prepočítaní i v priebehu hlavného pojednávania a to tak v prítomnosti obžalovaného, ako aj v prítomnosti jeho obhajkyne, čím by i v prípade, ak by v prípravnom konaní skutočne došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, došlo ku konvalidácii uvedeného porušenia práva. Nevykonaním ďalších obhajobou navrhovaných úkonov, konkrétne konfrontácií a zadovážaní lekárskeho záznamu a zisťovaní v čom spočíva výška poškodeným uplatňovanej náhrady škody, rozhodne nedošlo a nemohlo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu, keďže vo veci vykonané dokazovanie a to tak v štádiu po skončení vyšetrovania, ako aj po skončení dokazovania na hlavnom pojednávaní, predstavovalo čo sa týka prípravného konania dostatočný podklad na podanie obžaloby a čo sa týka konania na súde I. stupňa dostatočný podklad pre uznanie viny a uloženie trestu. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom totiž nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe

použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 a 11 Trestného poriadku, ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nakoľko súd rozhoduje sám o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci rozhodnúť a preto ani ostatnú z vyššie uvedených, obhajcom namietaných skutočností, nemožno podriať pod označený dovolací dôvod. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odsúdeného K. P. odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné, v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodíť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré mu nezodpovedajú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to

záujmy spravodlivosti.

Právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru, a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného K. P. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ku konkrétnym námietkam obvineného v dovolaní najvyšší súd poznamenáva.

Z argumentov obvineného v dovolaní vyplýva, že porušenie práva na obhajobu odôvodil

- A - nemožnosťou zistiť, kedy bolo obhajkyňi doručené opatrenie o ustanovení obhajcu,
- B - tým, že vyznenie obhajkyne o preštudovaní spisu jej nebolo riadne doručené
- C - a tým, že neboli vykonané ním (obhajkyňou) navrhnuté dôkazy.

V prvom rade najvyšší súd poukazuje na ust. § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého „Dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom“.

Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu správne poukázal na to, že argumenty obvineného pod bodmi A a B nemožno v dovolaní predkladať práve s poukazom na ust. § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pretože obvinený tieto skutočnosti nenamietal najneskôr v odvolaní. Už len s ohľadom na vyššie uvedené, tieto námietky dovolateľa nemôžu naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Aj napriek konštatovanému najvyšší súd poznamenáva, že obvinenému a jeho obhajkyňi bolo vždy a za každej situácie umožnené plné uplatnenie ich práv, čo napokon obhajkyňa aj v plnej miere využívala - vid'. podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a tiež aktívna účasť na preštudovaní spisu. Preto aj keby nebolo možné zistiť, kedy jej bolo opatrenie o ustanovení za obhajkyňu doručené a či bola riadne upovedomená o možnosti preštudovať spis, nijak (v negatívnom význame) tieto skutočnosti neovplyvnili výkon jej obhajobných práv, ktoré aj napriek tomu aktívne využívala. Nehovoriac už o tom,

že ani obvinený a ani obhajkyňa sa počas celého konania „nesťažovali“ na nesprávny procesný postup či už orgánov činných v trestnom konaní, tak aj súdu prvého stupňa. Vo svetle vyššie uvedeného by označené skutočnosti mohli mať charakter len procesných nedostatkov, ale nemohli by mať dosah na porušenia práva na obhajobu a už vôbec nie zásadného porušenia práva na obhajobu obvineného K. P..

V ďalšom možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že nerozhodnutie o navrhnutých dôkazoch na doplnenie dokazovania, môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, čo sa ale v predmetnej veci nestalo.

Okresný súd odmietol vykonať obvineným navrhnuté dôkazy (č. l. 134) a v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil:

„Súd odmietol vykonať ďalšie dokazovanie - konfrontácie obžalovaného s poškodeným, či svedkami vzhľadom na to, že z ich osobných výsluchov mal nepochybne preukázaný skutkový stav, pričom obžalovaný prakticky sám uvádzal celý priebeh skutku tak, ako poškodený či svedkovia. Rovnako odmietol vykonať dokazovanie dopytom na lekárske správy ohľadom toho, či má poškodený predpísané dioptrické okuliare, keď sám obžalovaný uvádzal, že poškodený nosil okuliare z Kauflandu (voľne predajné) a on sám dioptrické okuliare nenosí, resp. dopytom na lekárske správy ohľadom zdravotného stavu obžalovaného - či mohol s poranenou rukou (v sadre) napadnúť iného človeka, keďže obžalovaný sám presne uvádzal, ktorou rukou fyzicky útočil na poškodeného a ani poškodený, ani svedkovia si na obžalovanom nevšimli, že by ľavú ruku mal v sadre, resp. obviazanú. Danú skutočnosť nepotvrdzujú ani potvrdenia od chirurga MUDr. S. N. z 24.11.2017, 27.11.2017 a 29.11.2017 založené do spisu“.

Krajský súd k tomu uviedol:

„Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal i s návrhom obžalovaného na doplnenie dokazovania. Súd prvého stupňa správne odmietol vykonať konfrontácie obžalovaného s poškodeným či svedkami, ako aj dopyt na lekára, či poškodený má predpísané dioptrické okuliare. Správne tiež nezisťoval zdravotný stav obžalovaného. Vzhľadom na zistený skutkový stav ide o dôkazy nadbytočné. Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu“.

Ako je vidieť, obidva súdy nižších stupňov sa s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania riadne vysporiadali a zároveň najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru. Preto dovolací súd konštatuje, že v trestnom konaní (postupom orgánov činných v trestnom konaní ani súdov) nedošlo k porušeniu procesných pravidiel dokazovania v užšom slova zmysle a procesného postupu v širšom slova zmysle.

Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Tiež si treba uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že k porušeniu práva obvineného na obhajobu spôsobom prezentovaným v

dovolání (ani iným spôsobom) nedošlo, pričom nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (špeciálne) tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval najvyšší súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd uzatvára, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

+ + +

Z ustanovenia § 374 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že „v dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku“.

Označenie dovolacích dôvodov v dovolaní je nevyhnutnou formálnou podmienkou na podanie dovolania a musí byť súčasťou dovolania, ktorá okolnosť, ale bez materiálneho obsahu - relevantnej, presvedčivej a vecnej argumentácie, dokumentujúcej naplnenie označeného dovolacieho dôvodu, nemôže postačovať na pozitívne, dovolateľom očakávané rozhodnutie dovolacieho súdu.

Z obsahu dovolania podaného obvineným P. vyplýva, že menovaný v dovolaní neposkytol žiadnu argumentáciu, ktorá by odôvodňovala naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a teda tento dovolací dôvod bol len formálne označený bez toho, aby dovolateľ vysvetlil (čo i len jednou vetou), prečo ho považuje za naplnený. Najvyšší súd tak nemal možnosť reagovať na dovolacie argumenty obvineného, týkajúce sa len formálne označeného dovolacieho dôvodu a aj preto nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní a ani súdov nižších súdov nezistil zásadné a ani bežné porušenie práva na obhajobu obvineného K. P. a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.